

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Сливница, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВНИЦА, I-ВИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Николай Св. Василев

при участието на секретаря Мария В. Иванова
като разгледа докладваното от Николай Св. Василев Гражданско дело №
20211890100861 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на „Тилд“ ЕООД, с която
срещу „Агро Мей“ ООД са предявени обективно съединени осъдителни
искове, а именно – иск по чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД за
сумата от 12 000 лева, представляваща възнаграждение по договор за
проектиране на технически проекти от 18.11.2016 г., ведно със законната
лихва от подаване на исковата молба в съда – 30.11.2021 г. до окончателното
изплащане и иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 309, ал. 1 от ТЗ за сумата от 3
656,96 лева – мораторна лихва за периода 30.11.2018 г. до 29.11.2021 г.

Ищецът заявява в исковата молба, че по силата на договор за
проектиране на технически проекти от 18.11.2016 г., ответникът като
възложител е възложил на ищеца изработването на технически проекти за
обект „Кравеферма с доилна зала“. Посочва, че е изпълнил задълженията си
по договора и изготвил проектите, а ответникът е приел работата. Твърди, че
ответникът е заплатил сумата от 7000 лева, но не е заплатил остатъкът от
уговореното възнаграждение по договора в размер на 12 000 лева с ДДС.
Посочва, че ответникът дължи и лихва за забава за периода за периода
30.11.2018 г. до 29.11.2021 г. в размер на 3656,96 лева. Затова иска от съда да
осъди ответника да му заплати процесните суми. Претендира разносните по
производството.

В отговора на исковата молба ответникът оспорва предявените искове.
Не оспорва, че между страните е сключен процесния договор, както и че е
заплатил на ищеца сумата от 7000 лева. Твърди, че ищецът не е изпълнил
задължението си по договора качествено. Прави възражение, че вземанията
на ищеца са погасени по давност. Ето защо моли съда да отхвърли
предявените искове.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и въз

основа на закона, достигна до следните фактически и правни изводи:

1/ По иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД:

Съгласно чл. 258, ал. 1 от ЗЗД с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо, съгласно поръчката на другата страна, а последната - да заплати възнаграждение. Поръчващият трябва да заплати възнаграждението за приетата работа /чл. 266, ал. 1 от ЗЗД/. Съгласно чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД ако длъжникът не изпълни точно задължението си, кредиторът има право да иска изпълнението заедно с обезщетение за забавата.

Следователно за уважаването на иска следва да се установят следните предпоставки: 1/ наличие на валиден договор за изготвяне на технически проекти, по който ищецът е изпълнител, а ответникът поръчващ; 2/ ищецът да е изпълнил задължението си по договора в количествено и качествено отношение; 3/ ответникът е приел работата; 4/ размерът на уговореното възнаграждение.

По делото е представено споразумение за проектиране от 18.11.2016 г., по силата на което ищецът "Тилд" ЕООД, в качеството си на изпълнител се е задължил по възлагане на ответника "Агро Меи" ООД, да изготви технически проекти по части, подробно изброени в раздел I, т. 1 от споразумението /договорът/, както и количествени сметки към тях за изграждане на кравеферма с доилна зала в ПИ 18294.109.79. Договорът за изготвяне на технически проекти по своето естество е неформален, консенсуален и ненаименован договор, който съдържа в себе си елементите на договора за изработка. По своето правно естество процесният договор представлява и търговска сделка, от характера на относителните (субективните) търговски договори, тъй като двете страни по него са търговци, поради което по силата на императивната разпоредба, уредена в чл. 288 от ТЗ за процесното obligatorно правоотношение следва да се прилагат правните норми за търговските сделки. Следователно между страните е налице валидно договорно правоотношение. Налице е първата предпоставка за уважаване на иска.

Според чл. 261, ал. 1 от ЗЗД изпълнителят е длъжен да изпълни работата така, че тя да бъде годна за обикновеното или предвиденото в договора предназначение. Според чл. 302 от ТЗ длъжникът по сделка, която за него е търговска, трябва да полага грижата на добър търговец. Съгласно чл. 264, ал. 1 от ЗЗД поръчващият е длъжен да приеме извършената съгласно договора работа. При приемането той трябва да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно изпълнение, освен ако се касае за такива недостатъци, които не могат да се открият при обикновения начин на приемане или се появят по-късно /чл. 264, ал. 2 от ЗЗД/. Ако не направи такива възражения, работата се счита приета /чл. 264, ал. 3 от ЗЗД/.

По делото е представен приемо-предавателен протокол от 05.12.2016 г., според който на посочената дата дружеството-ищец е предоставило на ответника четири копия на хартиен носител на техническите проекти по части "Архитектура", "Конструкции", "ВиК", "Електро", "План за безопасност и

здраве”, “Пожарна безопасност”, “Технология”, “Вертикално планиране” и “Проект за управление на строителни отпадъци /ПУСО/” за обект “Реконструкция и ново строителство на обор за 51 дойни крави в ПИ № 18294.108.79, в с. Гълъбовци, община Сливница”. В приемо-предавателния протокол е записано, че **с подписването му работата по договора се счита за коректно извършена в срок**. Протоколът е подписан от управителите на двете дружества. С подписването на този приемо-предавателен протокол **работата се счита приета** от възложителя по смисъла на чл. 264, ал. 1 от ЗЗД и към този момент ответникът е имал задължението да прегледа изработеното и да направи всички свои възражения за неправилно изпълнение. Такива в случая не са били направени. Следователно налице са втората и третата предпоставка за уважаване на иска.

Основният спорен момент обаче е именно по-втората предпоставка - дали ищецът е изпълнил задължението си качествено.

За ответника съгласно чл. 264, ал. 2 от ЗЗД е съществувала и възможност да направи възражения в по-късен момент ако се касае за такива недостатъци, които не могат да се открият при обикновения начин на приемане. За тях поръчващият трябва да извести изпълнителя веднага след откриването им.

В случая от представения по делото протокол № 10 от заседание на общински експертен съвет за устройство на територията на община Сливница от 14.12.2016 г., т.10, се установява, че експертният съвет е върнал инвестиционния проект на ответника за обект: “Пристройка и преустройство на ремонтна работилница в “Кравеферма, доилна зала и торова лагуна”, поради констатиранни структурни забележки и необходимост от доокомплектоване. Конкретните забележки са посочени подробно в протокола. Доколкото става на въпрос за скрити недостатъци на изработеното от ищеца, то тези недостатъци са установени от ответника при получаване на решението на общинския експертен съвет по устройство на територията на 19.12.2016 г. /вж. отговора на исковата молба л. 56 от делото/. От този момент за него се е породило задължението незабавно да уведоми ищеца /арг. чл.чл. 264, ал. 2 от ЗЗД/. От този момент за ответника са се породили и правата по чл. 265 от ЗЗД – да иска поправяне на работата в даден от него подходящ срок без заплащане; да иска заплащане на разходите, необходими за поправката, или съответно намаление на възнаграждението; или да развали договора ако работата е негодна за нейното предназначение. Тези права ответникът е могъл да реализира, както чрез противопоставяне на възражение, така и чрез предявяване на самостоятелен иск. Тези права на ответника се погасяват в срок от 6 месеца /арг. чл. 265, ал. 3 от ЗЗД/. С оглед заявеното в отговора на исковата молба възражение, че неплатената част от уговореното в договора възнаграждение, е недължимо поради констатираните недостатъци, следва да се счете, че ответникът е упражнил правото си по чл. 265, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД да иска съответно намаление на възнаграждението. По делото обаче не се установява ответникът да е упражнил извънсъдебно това свое право в преклузивния 6-месечен срок по чл. 265, ал. 3 от ЗЗД, който е започнал да тече на 19.12.2016 г. и след изтичането му, това право се е преклудирало.

На следващо място недостатъците на престирания резултат - предмет на изработката, не погасяват задължението на възложителя за заплащане на уговореното възнаграждение, а пораждат посочените по-горе права за него, които следва да бъдат упражнени по посочения ред на чл. 265 от ЗЗД. Отказът да се изплати дължимото възнаграждение, при вече установена фактическа власт върху изработеното в изпълнение на договора, не съставлява упражняване на това право. Упражняването на правото следва да се осъществи с изрично изявление в този смисъл, което да достигне до изпълнителя. Ако констатираните недостатъци не са толкова съществени, че да доведат до разваляне на договора, възложителят следва да заплати дължимото възнаграждение въпреки тези недостатъци /в този смисъл и решение № 187 от 13.01.2020 г. по т.д. № 3093/2018 г. на II т.о. на ВКС, решение № 99 от 11.07.2017 г. по т. д. № 2483/2016 г. на I т.о. на ВКС и др./.

По делото е представено и заявление за подпомагане, подадено от ответника "Агро Меи" ООД до ДФ "Земеделие"- София-област за финансиране на проект "Изграждане на млечна кравеферма". Към заявлението е приложена и допълнителна документация за участие на ответника в подмярка 4.1 Инвестиции в земеделски стопанства по Програма за развитие на селските райони 2014-2020 г. Установява се, че ответникът е кандидатсвал за финансиране, като включително е представил и изготвените от ищеца технически проекти. Ответникът не е получил финансиране поради недостатъчен бюджет.

От изложеното следва, че доколкото ответникът е приел работата на ищеца, не е направил своевременно възражение за некачествено изпълнение, то той дължи заплащане на уговореното възнаграждение.

Съгласно раздел II, т. 2 от договора срокът за изготвяне на техническите проекти е 30 календарни дни след заплащане на уговореното в раздел V, т. 2 първо авансово плащане и предаване на изходните данни от страна на възложителя. Съгласно раздел V, т. 1 общата цена на възложените и приети за изпълнение проектни работи е 17 000 лева без ДДС, като в тази цена не е включен авторски надзор по време на строителството и разходите свързани с него.

Според раздел V, т. 2 от договора уговорената цена се заплаща на три вноски:

1 / първо авансово плащане в размер на 7000 лева без ДДС - при подписване на договора;

2/ второ междинно плащане в размер на 5000 лева без ДДС - до 5 дни след датата на одобрение на проекта от Община Сливница, но не по-късно от 10.12.2016 г. и

3/ трето окончателно плащане в размер на 5000 лева без ДДС - не по-късно от 31.01.2017 г.

По делото не се спори между страните, а и се установява от представените по делото фактура № 1000000144/18.11.2016 г. и протокол по чл. 151в от ЗДДС, че на 18.11.2016 г. ответникът е заплатил на ищеца сумата

от 7000 лева без ДДС /8400 лева с ДДС/, представляваща първото авансово плащане по договора.

Както беше посочено второто плащане по-договора е дължимо до 5 дни след датата на одобрение на проекта от Община Сливница, но не по-късно от 10.12.2016 г., а трето окончателно плащане се дължи не по-късно от 31.01.2017 г. Падежът на двете вземания по договора е настъпил и следователно същите са дължими в пълен размер. Налице е и последната предпоставка за уважаване на иска.

По възражението за давност:

Ответникът е противопоставил в срок възражение, че процесните вземания за главница са погасени по давност. Съгласно чл. 110, ал. 1 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо /чл. 114, ал. 1 от ЗЗД/. В случая от вземането по второто плащане по договора е станало изискуемо на 10.12.2016 г., а вземането по третото плащане по договора – на 31.01.2017 г. От този момент до 30.11.2021 г. не е изтекъл срок по-дълъг от пет години и следователно вземанията не са погасени по давност, а възражението е неоснователно.

По изложените съображения следва, че исковете са основателни и следва да се уважат в пълен размер.

2/ По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 309а от ТЗ.

Съгласно чл. 86, ал. 1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Според чл. 309а, ал. 1 от ТЗ когато кредиторът е изпълнил задълженията си, а длъжникът е в забава за плащане, ако не е уговорено друго, кредиторът има право на обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. Следователно за уважаване на иска за мораторна лихва следва да се установи: 1/ наличието на главен дълг и 2/ изпадането на длъжника в забава за неговото изплащане.

По делото се установи наличието на главен дълг. Налице е първата предпоставка.

Според чл. 84 от ЗЗД когато денят за изпълнение на задължението е определен, длъжникът изпада в забава след изтичането му. В случая падежът на задълженията е на определен ден и ответникът е изпаднал в забава на 11.12.2016 г., респективно на 01.02.2017 г. Ищецът претендира заплащане на лихва за забава за периода от 30.11.2018 г. до 29.11.2021 г. върху всяка от главниците в размер на 6000 лева /общо 12 000 лева с ДДС/. Налице и втората предпоставка за уважаване на иска. Размерът на мораторната лихва, определен от съда по реда на чл. 162 от ГПК чрез лихвен калкулатор е 1826,67 лева /общо 3 653,34 лева/. За тази сума исковете следва да бъдат уважени и отхвърлени до пълния предявен размер от 1828,48 лева.

По възражението за давност:

Ответникът е противопоставил в срок възражение, че процесните вземания за главница са погасени по давност. Съгласно чл. 111, ал. 1, б.в от

ЗЗД с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземания, за лихви. Давността почва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо /чл. 114, ал. 1 от ЗЗД/. В случая началният момент от който лихвите се претендират е 30.11.2018 г. От този момент до 30.11.2021 г. не е изтекъл срок по-дълъг от три години и следователно вземанията не са погасени по давност, а възражението е неоснователно.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищеца сторените от него разноски съобразно уважената част от иска. Ищецът е заплатил 636 лева за държавна такса и е бил представляван от адвокат, на когото е заплатил 1920 лева за адвокатско възнаграждение. Ответникът е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, което съдът намира за основателно. Съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /ред. ДВ, бр. 68 от 31.07.2020 г./ за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията при интерес от 10 000 до 100 000 лв. са 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. Като взе предвид материалния интерес, фактическата и правна сложност на делото и извършените процесуални действия, съдът счита, че възнаграждението следва да бъде намалено на 1100 лева. С оглед изхода на делото ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 1735,59 лева за разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да заплати на ответника сторените от него разноски съобразно отхвърлената част от иска. Ответникът е бил представляван от адвокат, на когото е заплатил 1000 лева за адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на делото ищецът следва да заплати на ответника сумата от 0,23 лева за разноски.

Мотивиран от посоченото, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Агро Меи“ ООД, ЕИК *****, седалище и адрес: с. Гълъбовци, ул. „Васил Левски“ № 5, съдебен адрес гр. Сливница, ул. „Паисий Хилендарски“ № 35, чрез адв. А., да заплати на „Тилд“ ЕООД, ЕИК *****, съдебен адрес: гр. София, ул. „Порто Лагос“ № 7, вх. Б, ап. 18, чрез адв. З., на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, сумата от 12 000 лева с ДДС, представляваща възнаграждение по договор за проектиране на технически проекти от 18.11.2016 г. /междинно и окончателно плащане по раздел V, т. 2 от договора/, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда – 30.11.2021 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА „Агро Меи“ ООД, ЕИК *****, седалище и адрес: с. Гълъбовци, ул. „Васил Левски“ № 5, съдебен адрес гр. Сливница, ул. „Паисий Хилендарски“ № 35, чрез адв. А., да заплати на „Тилд“ ЕООД, ЕИК *****, съдебен адрес: гр. София, ул. „Порто Лагос“ № 7, вх. Б, ап. 18, чрез адв. З., на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 309, ал. 1 от ТЗ, сумата от 3 653,34 лева

– мораторна лихва върху главницата за периода 30.11.2018 г. до 29.11.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над тази сума до пълния предявен размер от 3 656,96 лева.

ОСЪЖДА „Агро Меи“ ООД, ЕИК *****, седалище и адрес: с. Гълъбовци, ул. „Васил Левски“ № 5, съдебен адрес гр. Сливница, ул. „Паисий Хилендарски“ № 35, чрез адв. А., да заплати на „Тилд“ ЕООД, ЕИК *****, съдебен адрес: гр. София, ул. „Порто Лагос“ № 7, вх. Б, ап. 18, чрез адв. З., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 1735,59 лева, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА „Тилд“ ЕООД, ЕИК *****, съдебен адрес: гр. София, ул. „Порто Лагос“ № 7, вх. Б, ап. 18, чрез адв. З., да заплати на „Агро Меи“ ООД, ЕИК *****, седалище и адрес: с. Гълъбовци, ул. „Васил Левски“ № 5, съдебен адрес гр. Сливница, ул. „Паисий Хилендарски“ № 35, чрез адв. А., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 0,23 лева, представляваща разноски в исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Районен съд – Сливница: _____